

Самокосовъ. Азъ рекламата не правя
Гановъ. А нали вчера?

Самокосовъ. Вчера бѣше, но днесъ.
Зановъ. Но господине, ние държимъ
на търговската си дума.

Самокосовъ. Азъ не съмъ търговецъ.
Ето този господинъ (сочи Каломановъ) ще ви
извърши поръчката. Той е по-голѣмъ майсторъ.

Гановъ. Щомъ тъй може. . .

Самокосовъ. Може, неможе, той ще
ви я направи.

Гановъ. (Къмъ Каломановъ) Съгласни ли
сте, г-не.

Каломановъ. Да поговоримъ. Ако се
съгласимъ,—защо не?

Самокосовъ. (Като гледа часовника си)
Хайде, идете се пазарете, че азъ имамъ работа.

Зановъ. Не е ли по-добре тукъ, че и
вие да чуете.

Самокосовъ. Не, не. . . Идете въ ва-
шия магазинъ. Казахъ ви, че имамъ работа.

Каломановъ. Хайде, господа! Тамъ
ще се условимъ.

Гановъ. А маслото?

Самокосовъ. Вземете си го. Ще го
дадете нему. (излизатъ тримата)

(Самокосовъ погледва часовника си. После се гледа
въ огледалото.)

Самокосовъ. Е, и за мене да дойде
Великдень! Така е, когато разберешъ живота.

IX

(Влиза Танасъ)

Танасъ. Преди малко идва единъ госпо-
динъ. Пита за васъ и като му казахъ, че